

21 let života

*
S předmluvou
od Tomáše
Kluse

*Adriana
Pazderková*

***21 let
žívota***

Copyright © Adriana Pazderková, 2025
Cover & Design © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Backstage Books, 2025

ISBN 978-80-7665-039-8 (pdf)
ISBN 978-80-7665-038-1 (print)

21 let žívota

Backstage Books

2025

*Adriana
Pažderková*

*... protože už kolem sebe nemám jen anděly bez křídel...
brácho, patří Ti nemalá část mého života, tudíž i této knihy. Proto bych ji ráda věnovala právě Tobě. Děkuji Ti za vše, co jsi pro mě stihnul udělat. Mrzí mě, že Ti to už nemůžu říct. Ať už jsi v klidu a raduješ se se mnou.*

Mám tě ráda A.

Obsah

	Úvodem	11
	Předmluva Tomáše Kluse	13
1.	Ještě před	15
2.	A jedeme!	19
3.	Den „D“	35
4.	První komplikace	47
5.	Zlepšení	49
6.	Druhý pobyt	57
7.	A další rehabilitace...	63
8.	Tentokrát jiný pobyt	67
9.	Ještě trochu jiné „komplikace“	71
10.	A co teď?	77
11.	Nový začátek?	83
12.	Osudný rok...?	89
13.	Chodím?!	97
14.	Kontrola	99
15.	A zpět do „normálu“	109
16.	Teď už bude jen a jen dobře...	119
17.	A dost!!! Už nemůžu	121
18.	Lepší zítřky?	125
19.	Nový život (???)	133
20.	Zákrok	155
21.	Cílová rovinka	161

Úvodem

Chtěla bych jen říct, že nesmírně a celým svým srdcem děkuji za možnost sepsání a vydání mého životního příběhu. Mým největším přáním i cílem téhle knihy je poukázat na to, že ani touhle tvrdou ránou život nekončí a že jen MY SAMI JSME STRŮJCI SVÉHO ŽIVOTA. Jsem přesvědčena, že osud pouze naděluje úděly a jiné „dary“ a je jen a jen na nás, jak se s tím vypořádáme. Klaním se až k zemi a DĚKUJI ZA NĚ.

Předmluva

Tomáše Kluse

Většinou se na svých cestách potkáváme jako důsledky příčin. Vidíme člověka, co nějak vypadá, nějak se chová, nějak na nás působí... Ihned se nám v hlavě hromadí hodnotící soudy a rovnou si o druhých myslíme něco a domníváme se, že je to naše NĚCO pravdou. Proto se naše osobnost vyskytuje tolikrát, kolik je očí a myslí, které ji vnímají.

Většinou se tak připravujeme, vinou předsudků, o možnost hlubokých poznání skrze druhé, nedáme jim šanci, protože neprojdou sítem našich představ o nich.

Adriana, kterou jsem měl tu čest poznat a stihnul nepřijmout stereotypní postoj – chudák holka, chovej se k ní tak a tak... – dost jistě i zásluhou síly bezprostřednosti jejích úžasných rodičů, přináší svou upřímnou zpověď klíč k pochopení omezenosti naší předpojaté mysli. Bere nás s sebou k poznání oněch příčin a vnitřních struktur, které z každého z nás tkají jedinečnou bytost.

A přesně takovou výjimečnou bytostí Adriana je. Nejen pro svou neutuchající víru, v sílu nepodlehnout ve hře života rozdaným kartám, ale především pro své

odhodlání těmi kartami hrát hru nejvyšší – inspirovat a dávat naději, nikoli mudrováním, ale vlastním příkladem.

A o tom je tato kniha. O hrdince, která svým hrdinstvím nepotřebuje ohromovat, jen konstatuje, že v každém z nás je ukryta superschopnost říct životu ano, neklást odpor, ale jen být a nechat srdce bít.

Věřím, že moc rozbít nejedno srdce následující řádky rozhodně mají, že umí učit vnímat víc srdcem než očima, a je mi ctí vám všem popřát transformující četbu.

V úctě vší
Tomáš Klus

Začněme hezky od začátku – všechno nějak začíná.

Můj život začal v roce 2000, krásné číslo, zdá se. Narodila jsem se v Brně dvěma skvělým lidem, jimž budu vždycky nesmírně vděčná, budu k nim vzhlížet a budou mě inspirovat po celý můj život.

Už mí rodiče to totiž neměli vůbec jednoduché. Začalo to brzkou láskou, kterou u nich dodnes obdivuji a s radostí pozoruji, jak je i po těch dvaceti pěti letech stále silná. I dnes se denně vítají polibkem, pohladí se, zkrátka – chovají se k sobě opravdu krásně. Do cesty se jim ale postavil taťkův povinný nástup na vojnu. Byli více než rok od sebe. Následně se ale vrátil, i když se jeho pobyt nečekaně prodloužil, protože úplně neplnil povinnosti, a toužili se s mamkou navzájem osamostatnit, být spolu. Bydlení se jim dlouho nedařilo nalézt, a tak se nastěhovali do místní vinárny – ubytovny, která nebyla úplně komfortní. Ale ve dvou se to lépe táhne. Taťka, namotivovaný nejrůznějšími knihami o osobním rozvoji, se rozhodl celý dům koupit a k němu přikoupit ještě vinný sklep. Všechno se dařilo, a tak se oba rozhodli koupit ještě malý penzion a domluvili se, že budou pořádat různé akce. Také se vše krásně dařilo, mí rodiče si žili naprosto hezky,

pohodlně a lépe než standardně, a tak namířili ještě výš, rozhodli se koupit grandhotel a hostit v něm zákazníky, ubytovávat nejrůznější hosty i lidi z firemních akcí a tak dále... Ano, určitě měli strach, jestli to vyjde, ale se strachem toho v životě příliš nedosáhneš. Nesměli se mu tehdy prostě poddat, ale naopak ho přemoct.

A tady to začalo trošku troskotat. Zákazníků nebylo tolik, aby hotel dostatečně vydělával, i když už nějakou dobu fungoval, a tak rodiče přemýšleli nad nejrůznějšími cestami, co dál. Kudy se vydat?

Situace nakonec rozhodla sama. Bylo to tehdy jen a pouze na nich. Spolupracovníci jim, bohužel, neměli jak pomoci. Grandhotel zkrachoval. Naši ho logicky ale museli ihned zaplatit, proto si museli vzít několik půjček, které opravdu nebyly malé. Chybami se člověk na jednu stranu učí, na druhou – za chyby se platí.

Nastalo opravdu nelehké období. Lidi z okolí na ně začali házet špínu a vysmívali se jim. (Osobně nechápu, jak to mohli unést, klaním se...) Taťka, z pozice „hlavy rodiny“, se snažil jakkoli vydělat peníze. Odjel někam třeba tři sta kilometrů daleko prodávat ovoce. Několik týdnů spal v autě, jen aby přivezl koruny, které tolik potřebovali. Mamce doma nechal opravdu málo, co si mohli dovolit, a každá koruna se musela třikrát otočit a určit, zda je opravdu nutné ji utratit. Měli dost hluboko do kapsy. A v té době mamka zjistila, že očekává mého bratra. Zdálo se to jako naprosto neunesitelné, nicméně život nám naloží tolik, kolik uneseme. Mamka byla a je silná a unesla to, ještě

k tomu společně s tatškou... Holt se uskromní. Na miminko se i přes tak složitou situaci těšili, spatřovali v tom jakési potěšení, nový smysl života. Už asi měsíc po narození klučiny se mamka ale opět vrátila do práce a k vydělávání peněz. Začalo se blýskat na lepší časy. Bráchu neustále hlídala babička, která se nedávno rozvedla a taky začínala žít nový život. To ale odbíhám. Finanční situace mých rodičů se stále lepšila, pořád

samozřejmě spláceli velké částky, ale už se s tím jaksi smířili a naučili se s tím žít. Po třech letech mamka znovu otěhotněla a čekala holčičku. Ihned chtěla jméno Adriana¹, a i když ostatní úplně nechtěli, dokázala si to vydobít.

Já i brácha jsme rostli jako z vody, oba jsme se skvěle vyvíjeli, rodičům se dařilo a víceméně všechno zase bylo, jak má být. Žili jsme si šťastně, dokonce i k moři jsme se podívali, my děti jsme naši horší finanční situaci nijak nepocítily. Měli jsme se fakt dobře.

Kdyby se mě kdokoliv kdykoliv zeptal, kdo je můj celoživotní vzor, koho si nejvíce vážím a cením, bez zaváhání řeknu, že právě mých rodičů. Kolik si toho prožili a jak se přes to všechno přenesli, je krásné a obdivuhodné. To, jak se aktuálně mají, jak se jim daří a jak jsou spokojeni, je jen a jen jejich zásluha. Klaním se až k zemi a DĚKUJI ZA NĚ.

---

1 *Adriana = bojovnice, která se pere se životem za všech okolností. Přirozenou součástí její osobnosti je celoživotní touha po vítězství.*

„Dne 3. 1. 2014 máte nástup k týdenní hospitalizaci na dětském oddělení. Čekají vás tam mnohá vyšetření, ale podle mě jsou Adriančiny problémy zakotveny v psychice...“ řekla nám má dětská obvodní doktorka, která můj stav sledovala už dlouhé měsíce, kdy jsem za ní neustále chodila s bolestí hlavy, nevolnostmi a zvýšené únavě – avšak HLAVNĚ kvůli omluvence do školy, samozřejmě se mi tam totiž nechtělo docházet. Přesněji řečeno – nic se mi nechtělo. Odbyla jsem si pak dokonce i, mnou milované, Vánoce, bylo mi špatně a vše, co jsem snědla, jsem následně vyzvracela. A proto tedy nejedla raději nic. A proto jsem zhubla téměř dvacet kilo – a to jsem byla už tak vždy subtilnější postavy. Vážila jsem tedy čtyřicet kilo i s postelí...

Super, v lednu si udělám nemocniční „prázdniny“ a nebudu nic dělat. Juch! říkala jsem si.

Nebyla to ale tak úplně pravda, opravdu jsem totiž docházela na vyšetření – jen tedy asi dvoje, protože ultrazvuk ani gastrokopie neprokázaly žádný problém, páni doktoři měli tedy vše „čisté“ a nechali mě být. „Jé, já musím jít zhasnout, nechápu, proč rozsvěcují!“ Vzbudily mě sestry. Rozsvítily ale účelně – následně mi totiž přišly píchnout injekci proti nevolnosti, a já

tedy nezvracela. „Akorát“ mi jednu píchly nějak špatně, protože mě asi ještě dva roky bolelo stehno – což opravdu nebylo příjemné.

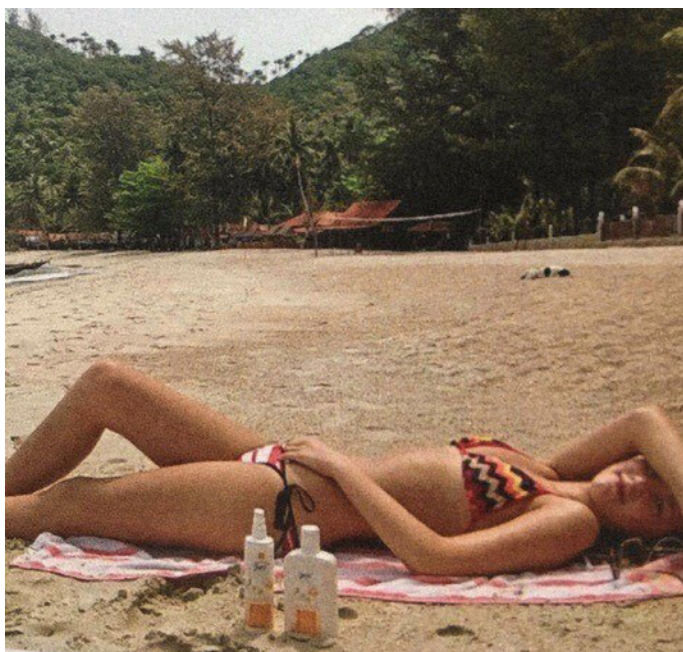
„Paní Pazderková, dceři nic není, zřejmě mají její potíže původ v psychice, a proto, než odjedete domů, si zajděte na konzultaci k naší skvělé paní psycholožce.“

Poslechly jsme a vyrazily tedy na tamní psychiatrické oddělení. Vyčkaly jsme na přivolání a po hodinové konzultaci jsem si vyslechla ortel, že jsou mé problémy opravdu psychického rázu a že mi doporučuje odpočinek, dovolenou. Jevilo se mi to jako super nápad. Protože byl ale zrovna leden a počasí nebylo úplně ideální k dovolenkování, rozhodovali jsme se, kam vyrazíme. Rozhodně jsme „museli“ letět někam do exotických krajín. Rozhodli jsme se, že vyrazíme do Thajska. Mně to bylo vcelku jedno, byla jsem akorát ráda, že nebudu muset psát nějaké testy ve škole. Už za měsíc jsme se ubytovávaly na ostrově Koh Phangan. Bylo to tam krásné, „jen“ jsem téměř každé ráno zvracela. Na zlepšení mého dosavadního stavu to očividně žádný vliv nemělo. Pamatuji si, jak jsme přejížděli mezi ostrovy lodí a mně bylo tak špatně, jak nikdy... Po měsíci jsme se vrátily domů. Až potom jsme si uvědomily, co všechno by se mohlo stát, opravdu to nebyl dobrý nápad. Zpětně děkuji, že jsem se mohla vrátit. Možná se mnou měl život ještě nějaké plány...

Byl už normální školní den, po kterém logicky následoval další normální školní den, a já si tedy nastavovala budíka. Do školy musím o půl osmé vyjet autobusem, tak si ho dám na sedmou. Crrr! S nevolí, ale s vidinou setkání se s kamarády se z postele zvednu a... sedím. Sedím asi půl hodiny, dívám se do ztracena a o ničem ani nepřemýšlím. Když vstanu, zatočí se mi hlava a já pospíchám k záchodové míse. Ukázkové ráno, fakt. Na toaletě strávím asi půl hodiny. Opravdu super, autobus mi už ujel, nikdo není doma a já

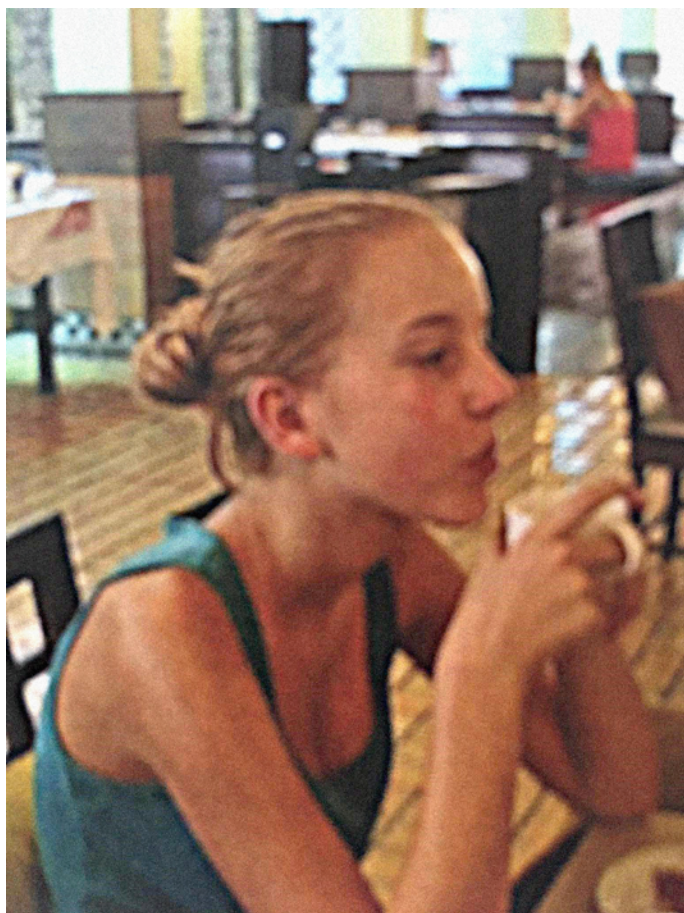

budu muset jít zase pěšky. Celá bledá na sebe teda hodím tričko a rifle, které se mi první připletou pod ruku, obuju nějaké boty a jdu... Ještěže mám školu jen

kousek od domu, nebude mi to teda tak trvat. Protože po ránu ještě nejsem tak unavená, vím, že trasu zvládnou, ale včera odpoledne jsem šla na procházku a asi tři sta metrů od domu pro mě musela přijet mamka, já už bych to rozhodně nezvládla.

Vtrhnu do vyučování, učitel se netváří vůbec mile, jasně, chápu, a sednu si na židli. Vybalím si něco ze školní tašky, ani nevím co, na nachystání se nebyl čas ani energie, prostě se mi nechtělo, ostatně jako vždy, a s vyčerpáním ulehnu na zmuchlanou mikinu na lavici. „Adriano, přišla jsi pozdě, a ještě k tomu spíš! Okamžitě běž na chodbu se projít a zamysli se nad

sebou!“ V pohodě jsem šla, na podobné rozkazy jsem byla zvyklá. Mně, kdybych byla učitelem, by se taky nelíbilo, kdyby mi žák spal na lavici a nedával pozor. Podobně probíhal celý den. Když zazvonilo, všichni radostně vyběhli ze třídy, jen mně to bylo úplně jedno.

Tak jsem šla, no. Po cestě ke vstupním dveřím jsme si s partou kamarádů povídali, když mně se z ničeho nic „obrátil žaludek“ a musela jsem běžet k záchodům. Úplně jsem to ale nestihla a vrhla už na chodbě. Bylo mi fakt zle a tričko jsem měla celé špinavé. Kamarád, za což jsem mu dodnes opravdu vděčná, to po mně uklidil, já si vypláchla ústa a šlo se dál, jakoby nic.

Celý den jsem nic nejedla, a k tomu několikrát zvracela, nechápu, jak jsem to mohla zvládat. Bezmyšlenkovitě jsem přišla na autobusovou zastávku celá udýchaná, i přesto, že cesta k ní trvala jen asi pět minut, měla jsem chůze plné zuby, sedla si a čekala na autobus, který mě přiveze k domovu. Už! Zaplatila jsem si jízdenku, sedla si co nejvíce dozadu a jelo se. Vystoupila jsem na dolní zastávce, kde byl obchod, protože mi došlo, že něco bych už fakt měla sníst. „Deset centimetrů točeňáku a dva rohlíky.“ Jo. Po cestě domů, do naší bytovky, jsem to zhltna, doma si sedla k počítači, kde už na mě „čekali“ kamarádi, a chatovala s nimi... Přišel večer, já si odbyla svůj „zvracíí rituál“, umyla si vlasy (občas to totiž schytaly také...) a ještě s mokrou hlavou šla spát. A další den to stejné, ten další taky...

A jedno období bylo obzvlášť zajímavé. Ráno, to byl víkend, jsem se vzbudila a celá moje ústní dutina byla poseta aftami a různými boláky. Chodidla byla... zkráceně – jedna velká bradavička. A samozřejmě mi bylo zle a běhala jsem častěji na toaletu. No, běhala... Lehla jsem si v obýváku na sedačku a němě ležela. Mouchy, snězte si mě. Vstala jsem večer, že se celá musím umýt, což jsem sice zvládla, ale když jsem vycházela

z koupelny, švihla jsem sebou o zem. Omdlela jsem. Bezvládně jsem ležela jen chvíli, mamka to totiž slyšela a okamžitě mě křísila a, ani nevím jak, jsem šla spát. A druhý den se tohle opakovalo. V tu dobu jsem nepozřela ani kousíček, ani proteinový nápoj, protože to prostě nešlo. Tak strašně mě pálila celá pusa, že to opravdu nebylo možné. Víím stoprocentně, že jsem tehdy umírala. Že smrt ode mě byla jen pár centimetrů. Byla to šílená zkušenost. Úplně mrtvý pocit, jen ležíte a jakoby padáte někam, neznámo kam. Nevzala si mě ale, ještě ne... Další den už to moji rodiče nevydrželi a odvezli mě, se sbalenými věcmi, na dětskou pohotovost. Po (pro mě) náročné cestě, kterou jsem stěží přetrpěla, jsem se dostala do oné ordinace, kde se na mě doktorka (možná) podívala a naordinovala mi antibiotika. A bylo to. Nasedli jsme tedy opět do auta, já si rovnou lehla přes všechna zadní sedadla, což bylo stejně prašť jak uhoď, bylo mi úplně jedno, kde spočinu, a jeli jsme domů.

„Rychle, nebo to nestihneme! Pojď už!“

Kalendář ukazoval pondělí 9. 6. 2014 a já OPĚT nešla do školy, jelikož mě čekal, na běžnou kontrolu, už asi stý doktor. Mně byl v té době můj zdravotní stav úplně ukradený, jako by mi můj život nepatřil, ale mamka se chovala velmi zodpovědně, a když ji jeden doktor vyhodil dveřmi, ona vlezla k druhému oknem. To myslím samozřejmě metaforicky, ale chci tím prostě jen říct, že se nedala. Tím mi zachránila život. Děkuji. Každý, opravdu každý, doktor mi tehdy řekl: „Tady je to

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy 21 let života.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.